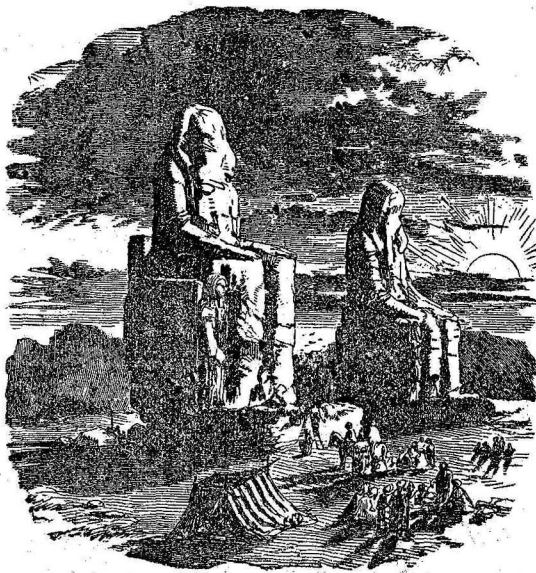

συνείθιζον νά φέρωσι τὰ τέκνα των ἐντὸς σάκκων καὶ νά τὰ ῥίπτωσιν ἀπὸ τῆς στεγῆς τοῦ ναοῦ κάτω εἰς τὸ λιθόστρωτον, κωφεύοντες εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους αὐτῶν!

Ἄν καὶ ἐλησμόνησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν, ὅμως δὲν ἤρκοῦντο, δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι νά ζῶσι χωρὶς Θεοῦ, συνηθάνοντο ὅτι ἐχρειάζοντο τινα προστάτην καὶ φίλον. Ὁ νοῦς των ἦτο τόσο ἐσκοτισμένος ὥστε δὲν ἠδύναντο νά ἐννοήσωσι Θεὸν ἀόρατον, βλέποντες δὲ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας λάμποντας ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ αἰσθανόμενοι τὴν χρησιμότητά των ἤρχισαν νά τοὺς τιμῶσιν ὡς θεοὺς.

Ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐν Αἰγύπτῳ.

Πολὺ πρὶν ὁ Μωϋσῆς ἐμβληθῇ εἰς τὸ σπάρτινον κιβώτιον καὶ ἐκτεθῇ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ Νεῖλου, ὁ ποταμὸς οὗτος ἔρρεε διὰ χώρας ναῶν καὶ παλατιῶν, ὅποια οὐδέποτε ἐμελλόν νά φανῶσιν πλέον. Μία τῶν περιφημοτάτων πόλεων, ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Γραφῇ «Ἡ πολυάνθρωπος Νώ.» Ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκάλεισεν αὐτὴν Ἐκατόμυλον· καλεῖται δὲ συνήθως Ὁῦβαι Αἰγυπτιακά.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ γιγάντεια ἀγάλματα καθήμενα τὸ ἐν πλαγίῳ τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ μοναδικὸν αὐτῶν μέγεθος; Παρατηρεῖτε τὸν γιγάντειον ὄγκον των; Ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου ἐπῆλθε κατ' αὐτῶν, καὶ ἔθαψεν ἐπτά πόδας ἐκ τοῦ ὕψους των. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνυψοῦνται εἰς τὰ ἄνω ἕως ἐβδομή κοντα πόδας. Ἐκαστος ἰσχυρὸς βραχίων εἶναι ἐπτακαίδεκα ποδῶν τὸ μῆκος, ὁ δὲ ποῦς των εἶναι ἴσος

πρὸς τὸ ἀνάστημα γίγαντος. Κάθηται δ' ἕκαστον ἐπὶ ὑποβάθρου, ἢ θρόνου, καὶ αἱ χεῖρές των εἶναι ἐπὶ τῶν γονάτων των. Τὰ πρόσωπά των εἶναι τεθλασμένα, καὶ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν ἐλλείπουσι καὶ αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες. Ἀλλὰ καὶ πάλιν φαίνονται ὡς ἐστραμμένα πρὸς τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων ἐτέθησαν ἐκεῖ· πολλὸ πρὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν τὰ τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ καθυπεβλήθησαν εἰς σκληρὰς ἐργασίας, καὶ πρὶν διαδοθῇ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἡ φήμῃ ὅτι εἰς ἕκαστον οἶκον τῶν Αἰγυπτίων εὐρέθη εἰς νεκρὸς.

ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.

Εἶδες τοὺς Ἀθιγγάνους; ἠρώτησεν ὁ Νικολῆς τοὺς δύο του συντρόφους ἐνῷ ἐπῆγαινον νά κολυμβήσωσιν· λέγουσιν ὅτι ἔχουσιν βιβλία τῆς τύχης καὶ σοῦ λέγουσιν ὅ,τι θὰ σοῦ συμβῇ εἰς τὴν ζωὴν σου. Δὲν ἠξέουρεις πόσον ἐπεθύμουν νά εἶχα ἐν τοιοῦτον βιβλίον· θὰ ἔδιδά κάτι τι. Θέλω νά γνωρίζω τί ἔχει καὶ δι' ἐμὲ ἡ μαυρισμένη ἡ μοίρα μου.

— Ἐγὼ ἔχω ἐν, — ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ κουρέως

— Ἀλήθεια! ἐξεφώνησεν ὁ Νικολῆς ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰν· καὶ διατί δὲν μας τὸ ἔλεγες πρότερον; Ποῦ εἶναι το;

— Κάτω εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ πατρὸς μου, — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Καὶ λέγει τῷ ὄντι ὅ,τι μέλλει νά συμβῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Βεβαίωτατα! ὅλα, — εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ κουρέως.

— Καὶ πῶς τὸ ἠξέουρεις; — ἠρώτησεν ὁ Νικολῆς, — σὺ δὲν εἶσαι τόσο πολὺ ἡλικιωμένος, ὥστε νά γνωρίζῃς ἂν εἶπε τὴν τύχην σου ὀρθὰ ἢ μὴ.

— Τὸ ἠξέουρω, — εἶπεν ὁ Νικολῆς, — διότι εἶναι πολὺ παλαιὸν βιβλίον. Ὁ Πάππος μου τὸ εἶχε καὶ τοῦ εἶπε τὴν τύχην του· ἐπίσης καὶ τοῦ πατρὸς μου καὶ τὰ πάντα συνέδησαν, ὅπως τὰ εἶπεν!

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι θησαυρὸς! — εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Διατί δὲν περιφέρεσαι μὲ αὐτὸ λέγων τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων; Θὰ ἔκαμνες χρήματα μὲ οὐράν!

— Διότι φοβοῦμαι, — εἶπε ταπεινοφρόνως ὁ Νικολῆς, — ὅτι δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃ τις.

— Δεῖξέ το μας τοῦλάχιστον, — εἶπον ἀμφοτέροι οἱ σύντροφοί του.

— Εὐχαρίστως, — εἶπεν ἐκεῖνος, — ἔλθετε κάτω ἐκεῖ καὶ θὰ σᾶς τὸ δεῖξω.

Τὸ ἑσπέρας πρὶν κλείσῃ τὸ κουρεῖον εὐρέθησαν οἱ δύο φίλοι ἐκεῖ, ὁ δὲ μικρὸς Νικολῆς, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰς θύρας καὶ τὸ παράθυρον, ἐπῆγεν εἰς τὸ ὀπισθεν